

לו, רשות וטוב לו. אמר, צדיק - כל שמאמעטין לו חובתיו, נותנים לו בעולם הזה חובו, ועל כן צדיק ורע לו. וכל שמרבים עונותיו וממעטים זכויותיו, נותנים לו שכרו בעולם הזה - רשות וטוב לו. אמר לו, דיניו של רבנן העולם עתיקים (עתקים), אבל בשעה שרואה הקדוש ברוך הוא לכפר חובות של העולם, מלכה בזורע שליהם ומרפא לכלם. مثل לוופא שהלהקה לזרע להאל כל האבירים, כמו שפטות (ישעה נ) והוא מחלל מפשענו וגוו.

כמו שנאמר באוטו יומ של ראש השנה, שעומדים שבעים פסאות לדון דין העולם, כמה הם בעלי מגנים, קטגורים, שעומדים למעלה. אלו מינים לזכות, ואלו ממשאים לחובה להזכיר חובות העולם, חובות של כל אחד ואחד. ועל זה ציריך האדם לפרש חובתו, כל אחד ואחד כמו שהוא. משום שמי שמספר חטאו, לא נמסר דין אלא בגין הפלך, הקדוש ברוך הוא בלבבו. וכי שדן אותו הקדוש ברוך הוא הוא לטוב. ועל זה בקש דוד הפלך (אמור), (תחלת מה) שפטני אלהים. אפה, ולא אחר. וכן שלמה אמר, (מלכים א ח) לעשות משפט עבדו. הוא, ולא אחר. וכל בית דין מתרחקים ממנה.

ועל זה ציריך לנו לפרט העברות של כל אביר ואביר, וכל מה שעושה בפרט. זהו שפטות ההליט (לכ) חטאתי אודיעך וגוו. ולבסוף - ואפה נשאת עון חטאתי סלה. מניין לנו? ממשה, שפטות (שמות לב) אגא חטא העם הזה וגוו. בישראלי כתוב, (שמואל א ב) חטאנו כי עזנו את ה'. שאם אמר זה ביחיד, אבל בצבור לא - הרי כתוב פסוק זה. ואם תאמר זה

דאית צדיק ורע לו, רשות וטוב לו. אמר, צדיק, כל שמאמעטין לו חובתיו נותני לו בעולם הזה חובו, וממעטין זכויותיו, נותני לו שכרו בעולם הזה, רשות וטוב לו. אמר ליה, דינו של שעתה דמאי קדשא בריך הוא לכפרא חובי דעלמא, אלקי בדורעא דלהון, ואסי לכילהו. מثال לאסיא, דאלקי לדרכא, לשיזבא לכל שייפין. ומה דכתיב, (ישעה נ) והוא מחלל מפשענו וגוו.

מה דאמיר, בההוא יומא של ראש השנה, דקימין שבין קתדראין למידן דינא לעלמא, ומה איןון מארי תריסין, קטיגוריין, דקימי לעילא. אלין מיימינין לזכו ואلين משמאلين לחובא, לאדרה חובי דעלמא, חובי דכל חד וחד. ועל דא אצטריך לבר נש, לפרשא חובי, כל חד וחד מה דאייה, בגין דמאן דמפרש חטאוי, לא אטמר דיניה, אלא בידא דמלכא, קדשא בריך הוא בלחוידי. ומאן דראיין לייה קדשא בריך הויא, אייה לטב. ועל דא בעא דוד מלכא, (ואטר) (תחלת מה) שפטני אלקים, אנת, ולא אחרא. ובן שלמה אמר, (מלכים א ח) לעשות משפט עבדו, הויא, ולא אחרא, וכל בית דין בדין מדילין ממנה.

ועל דא אצטריך לון לפרשא חובי דכל שיפא ושיפא, וכל מה דעבד בפרט. הדא הויא דכתיב, (תחלת לב) חטאתי אודיעך וגוו. לכתר אתה נשאת עון חטאתי סלה. מנין. ממשה, דכתיב (שםות לב) אגא חטא העם הזה וגוו. בישראלי כתיב, (שמואל א ב) חטאנו כי עזנו את ה'. שאם אמר זה ביחיד, אבל בצבור לא. הוא כתיב קרא דא. ואי תימא הוא בצבור, אבל

בצפורה, אבל שליח ששליהם לא - חורי בחתוב (שמות לב) וישב משה אל ה' וגוי. ובחתוב (שם) ויעשו להם וגוי. מה הטעם? מי שפרש חוכותיו, בית דין מתרחקים מפניהם, משום שבון אדם קרוב לעצמו ולא נהו על פיו.

וזו, לא עוזב למקטרג למד עליו חוב ומום. שבון אדם יקדים ויאמר, ולא יתן מקום לאחר לומר, אז הקדוש ברוך הוא מוחל לו. זהו שchetotob (משיל כה) ומורה ועוזב ירוחם.

בימי ראש השנה מתקנים בית דין כסא לפלא לדין את כל העולם, וישראל נכנסים בראשונה בדיין לפניו, שירבו תרומים. (לפני שירבה הארץ). למונני, ומשפט עמו ישראל דבר יום ביום. יום ביום מה הוא? אלא אלו שני ימים של ראש השנה. מדוע שני ימים? משום שהם שני בתים דין שמחהברים אחד. דין עליון, שהוא קשה, בדיין מחתון, שהוא רפה, ושניהם נמצאים. ועל זה לא יודעים אלו הבעליים סוד של היבבה והיללה, ולא יודעים שיש להם צרכיהם, ללה שהוא דין פקיף. שלשה שברים שהוא דין רפה, גנichoth שגונם ברפין. הם לא יודעים, וועשים שניהם. ואנו יודעים וועשים שניהם. ועל זה סוד היבבה והיללה, ושניהם ערבים. אלו הבעליים אינם יודעים, וועשים שניהם).

פתח ואמר, (זהלים פא) פקעו בהרשות שופר בכסה ליום חגנו. פקעו בחזרה שופר, מהו בחזרה? זה בית דין רפה, שנקרו חזר. בכסה - (פסא של קווולים תלויות, פסא של אות ה, זה פחד יצחק שהוא פסא למול העליון. עוד בכסה) זה דין קשה, פחד יצחק. דין שמחהבר פמיד, שאין הוא דין בגלו. כי חק - זה דין רפה.

שליח דלהון לא, ה' כתיב (שמות לב) ויישב משה אל יי' וגוי. וכ כתיב (שמות לב) ויעשו להם וגוי. מאי טעם. מאן דמפרש חובייה, כי דין בגדילין מיגיה, בגין דבר נש קרייב לגרמייה, ולא אתה על פומיה.

וتو, לא شبיך למקטרג לאולפא עליה חובה מומא. דבר נש יקרים (דף לר' ע"ב) ווימא, ולא יהיב דוכתא לאחרא למימר. כדיין קדשא ברייך הוא מחייב ליה, הדא הוא דכתיב, (משל כה) ומודה ועוזב ירוחם.

בימי דראש השנה, מתקניין כי דין כורסייא למלפא, למידן כל עולם. וישראל עליין בקדmitta בדיין קמיה, דלייפוש רחמי. (ס"א קמיה דלייפוש ריניא) תנן ומשפט עמו ישראל דבר يوم ביומו, يوم ביומו מאי הוא. אלא בנני תרי יומין דין דראש השנה. אמאי תרי יומין. בגין דיןון תרי כי דין, דמתchapronoch פחדא. דין עלאה, דאייה קשייא, בדיין תפאה, דאייה רפיא, ותרוועייהו משטכחים.

ועל דא לא ידע הגי בבלאי, רזא דיבבא וילוותא, ולא ידע דתרוועייהו אצטראיכו, אילוותא דאייה דין תקיפה. תלת תבירין דאייהו דין רפיא, גנichiy גנח רפיא. איונן לא ידע, ועבדין תרוועייהו. ואנן ידעינן, ועבדין תרוועייה. (ס"א ועל דא רזא דיבבא וילה ותרוועייהו אצטראיכו, הנ בבלאי, איונן לא ידע, ועבדין תרוועייהו) וכלא נפקין לארכ קשות.

פתח ואמר, (זהלים פא) פקעו בחזרה שופר בכסה ליום חגנו. פקעו בחזרה שופר, מאי בחזרה. דא כי דין רפיא, דאקרי חזר. בכסה: (כט דעלמא עלאת, כ"ס ה' דא פחד יצחק דאייה כט למלא עלה,תו בכסה) דא דין קשייא, פחד יצחק. דין דאיתקסיא תדר, דלאו אייה דין באתגלייא.